

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

LİMAN-İŞ SENDİKASI / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru No. 29608/05, 36239/05 ve 36247/05)

KARAR

STRAZBURG

12 Ekim 2010

KESİNLEŞMİŞ KARAR

11/04/2011

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirlenen şartlara göre kesinleşecek olup, bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

Liman-İş Sendikası/Türkiye davasında,*Başkan*

Françoise Tulkens,

Yargıçlar

Ireneu Cabral Barreto,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Işıl Karakaş,

Guido Raimondi,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm) Daire olarak toplanarak, 21 Eylül 2010 tarihinde gerçekleştirilen müzakerelerin ardından, aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (29608/05, 36239/05 ve 36247/05No.lu) davanın temelinde, Liman-İş Sendikasının ("başvuran"), 3 Ağustos ve 15 Eylül 2005 tarihlerinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu üç başvuru bulunmaktadır.

2. Başvuran, Ankara Barosu'na kayıtlı Avukatlar M. Bayyar ve S. Kıran tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ise ("Hükümet") kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuran özellikle, kendi lehine verilen kesin kararların icrasını Türk makamların reddetmelerinin, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasını ihlal ettiğini iddia etmektedir.

4. İkinci Daire Başkanı, 19 Mayıs 2009 tarihinde, başvuruların Hükümete tebliğ edilmesine karar vermiştir. Davanın esas ve kabul

edilebilirliğinin, Sözleşme'nin 29. maddesinin 3. fıkrası uyarınca aynı zamanda incelenmesine karar vermiştir.

OLAY

I. DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran Liman-İş Türkiye Liman ve Kara Tahmil Tahliye İşçileri Sendikası ("Liman-İş Sendikası"), kendisine bağlı olan kişiler adına stoklama ve depolama işleri alanında toplu sözleşmeleri onaylamaya tek yetkili olan sendikadır. Sendikanın merkez binası Ankara'da bulunmaktadır.

6. Özelleştirme Yüksek Kurulu, 7 Nisan 1997 tarihinde, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (İÖB) tarafından başlatılan ihale çağrısından sonra, Rize, Giresun ve Ordu Limanları'nın özelleştirilmesi için ihaleyi alanı belirlemiştir.

A. Rize Limanı'nın Özelleştirilmesine İlişkin Davalar

1. Rize Limanı'nın Özelleştirme İhalesine İlişkin Davalar

7. Trabzon İdare Mahkemesi, 22 Nisan 1998 tarihinde, söz konusu özelleştirmenin esasını teşkil eden yasal hükümlerin Anayasa Mahkemesi tarafından 9 Nisan 1997 tarihinde iptal edildiği gerekçesiyle ihaleye çağrının iptaline karar vermiştir.

8. Danıştay, 19 Eylül 2000 tarihinde, İÖB tarafından yapılan temyiz talebini reddetmiştir.

9. Danıştay, 7 Şubat 2002 tarihinde, İÖB tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir.

2. Rize Limanı Özelleştirme İhalesini Alanın Belirlenmesine İlişkin Davalar

10. Trabzon İdare Mahkemesi, 5 Şubat 1999 tarihinde, Rize Limanı'nı özelleştirme ihalesin alanın belirlenmesinin iptal edilmesine karar vermiştir.

11. Danıştay, 24 Eylül 2001 tarihinde, İÖB tarafından yapılan temyiz talebini reddetmiştir.

12. Danıştay, 7 Şubat 2005 tarihinde, İÖB tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir. Bu karar, 10 Mart 2005 tarihinde, başvurana tebliğ edilmiştir.

3. Başvuranın Tazminat Talebine İlişkin Dava

13. Başvuran, belirtilmeyen bir tarihte, Trabzon İdare Mahkemesi önünde İÖB hakkında tazminat davası açmıştır. Başvuran, lehine olan kesinleşmiş kararların icra edilmemesinin, Rize Limanı üyelerinin görevden alınmasına yol açtığını ve söz konusu tarihten bu yana aidatlarından yoksun bırakıldığını ileri sürmektedir. Başvuran, maddi ve manevi zarar için tazminat talebinde bulunmuştur.

14. Trabzon İdare Mahkemesi, 5 Ocak 2006 tarihinde, başvuranın talebini reddetmiştir

15. Danıştay, 6 Kasım 2006 tarihinde, başvuran tarafından itiraz edilen kararı bozmuştur.

16. İdare Mahkemesi, 24 Mart 2009 tarihinde, başvuranın talebini yeniden reddetmiştir. İdare Mahkemesi, maddi tazminat ile ilgili olarak, bu bağlamda tayin edilen bilirkişi tarafından tam miktarın belirlenmediğini tespit etmiştir. İdare Mahkemesi, manevi tazminat ile ilgili olarak, idari işlemin hukuka aykırı olmasının yeterli olmadığını ancak başvuranın itibarının zedelenmesi gerektiğini veya idari işlemin bu faaliyetleri açıkça etkilemesi gerektiğini dikkate almaktadır. Ancak burada böyle bir durum söz konusu değildir.

17. Söz konusu davanın sonucuyla ilgili olarak taraflarca başka herhangi bir bilgi sunulmamıştır.

B. Giresun Limanı'nın Özelleştirilmesine İlişkin Davalar*1. Giresun Limanı'nın Özelleştirilmesi İhalesine İlişkin Davalar*

18. Trabzon İdare Mahkemesi, 22 Nisan 1998 tarihinde, söz konusu özelleştirmenin temelini oluşturan yasal hükümlerin Anayasa Mahkemesi tarafından 9 Nisan 1997 tarihinde iptal edildiği gerekçesiyle, ihalenin iptal edilmesine karar vermiştir.

19. Danıştay, 19 Eylül 2000 tarihinde, İÖB tarafından yapılan temyiz talebini reddetmiştir.

20. Danıştay, 6 Mart 2002 tarihinde, İÖB tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir.

2. Giresun Limanı Özelleştirme İhalesini Alanın Belirlenmesine İlişkin Davalar

21. Ordu İdare Mahkemesi, 29 Aralık 1998 tarihinde, Giresun Limanı özelleştirme ihalesini alanın belirlenmesinin iptaline karar vermiştir.

22. Danıştay, 24 Eylül 2001 tarihinde, İÖB tarafından yapılan temyiz talebini reddetmiştir.

23. Danıştay, 31 Ocak 2005 tarihinde, İÖB tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir. Bu karar, 17 Mart 2005 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir.

3. Başvuranın Tazminat Talebine İlişkin Dava

24. Başvuran, belirtilmeyen bir tarihte, Ordu İdare Mahkemesi önünde İÖB aleyhinde tazminat davası açmıştır. Başvuran, lehine olan kesinleşmiş kararların icra edilmemesinin, Giresun Limanı üyelerinin görevden alınmasına yol açtığını ve söz konusu tarihten bu yana aidatlarından yoksun bırakıldığını ileri sürmüştür. Başvuran, maruz kaldığını değerlendirdiği maddi ve manevi zarar için tazminat talebinde bulunmuştur.

25.Ordu İdare Mahkemesi, 6 Kasım 2007 tarihinde, başvuranın talebini reddetmiştir.

26. Söz konusu davanın sonucuna ilişkin olarak, taraflarca başka herhangi bir bilgi sunulmamıştır.

C. Ordu Limanı Özelleştirmesine İlişkin Davalar

1. Ordu Limanının Özelleştirme İhalesine İlişkin Davalar

27. Trabzon İdare Mahkemesi, 22 Nisan 1998 tarihinde, özelleştirmenin esasını teşkil eden yasal hükümlerin Anayasa Mahkemesi tarafından 9 Nisan 1997 tarihinde iptal edildiği gerekçesiyle ihalenin iptaline karar vermiştir.

28. Danıştay, 19 Eylül 2000 tarihinde, İÖB tarafından yapılan temyiz talebini reddetmiştir.

29. Danıştay, 5 Şubat 2002 tarihinde, İÖB tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir.

2. Ordu Limanı Özelleştirme İhalesini Alanın Belirlenmesine İlişkin Davalar

30. Ordu İdare Mahkemesi, 29 Aralık 1998 tarihinde, Giresun Limanı özelleştirme ihalesini alanın belirlenmesinin iptaline karar vermiştir.

31. Danıştay, 24 Eylül 2001 tarihinde, İÖB tarafından yapılan temyiz talebini reddetmiştir.

32. Danıştay, 31 Ocak 2005 tarihinde, İÖB tarafından yapılan karar düzeltme talebini reddetmiştir. Söz konusu karar, 17 Mart 2005 tarihinde, başvurana tebliğ edilmiştir.

3. Başvuranın Tazminat Talebine İlişkin Dava

33. Başvuran, belirtilmeyen bir tarihte, Ordu İdare Mahkemesi önünde İÖB aleyhinde tazminat davası açmıştır. Başvuran, lehine olan kesinleşmiş

kararların icra edilmemesinin, Ordu Limanı üyelerinin görevden alınmasına yol açtığını ve söz konusu tarihten bu yana aidatlarından yoksun bırakıldığını ileri sürmüştür. Başvuran, maddi ve manevi zarar için tazminat talebinde bulunmuştur.

34. Ordu İdare Mahkemesi, 6 Kasım 2007 tarihinde, başvuranın talebini reddetmiştir.

35. Taraflarca söz konusu davanın devamına ilişkin başka hiçbir bilgi sunulmamıştır.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK

36. Somut olayda ilgili iç hukuk, *Okyay ve diğerleri/Türkiye* kararında belirtilmektedir (No. 36220/97, §§ 53-59, AİHM 2005-VII).

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

37. Başvuran, ulusal makamların, özelleştirme ihalesini ve Rize, Giresun ve Ordu Limanları özelleştirme ihalelerini alanların belirlenmesini iptal eden kesin kararları yerine getirmemelerinden şikâyet etmektedir. Başvuran, Sözleşme'nin 6. maddesini ileri sürmektedir.

38. Başvuran, Sözleşme'ye Ek 1. No.lu Protokolün 1. maddesinin yanı sıra Sözleşme'nin 11, 13 ve 17. maddelerini ileri sürerek, lehine verilen kesinleşmiş kararların uygulanmamasının toplantı ve dernek kurma özgürlüğü hakkını ihlal ettiğini, kesinleşmiş yerel kararların uygulanması için etkin başvuru yollarının bulunmadığını, kesinleşmiş kararların uygulanmasıyla ilgili olarak yetkililerin ataletli davranışlarının, Sözleşme ile güvence altına alınan hak ve özgürlüklerden yararlanmasını engellediğini ve sonuç olarak kesinleşmiş kararların icra edilmemesinin, bu duruma bağlı olarak uzun yıllar aylığından yoksun bırakıldığı ölçüde mülkiyetine saygı gösterilmesi hakkının ihlalini teşkil ettiğini iddia etmektedir.

I. DAVALARIN BİRLEŞTİRİLMESİ

39.Davaların yol açtığı esasa ilişkin sorunları ve olaylar ile ilgili benzerlikleri dikkate alan Mahkeme, İçtüzüğü'nün 42. maddesinin 1. fıkrası gereğince davaların birleştirilmesinin gerekli olduğu kanaatine varmaktadır.

II. KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA

40. Öncelikle Hükümet, altı aylık süre kuralına riayet edilmediğini ileri sürmektedir.Hükümet, Danıştay tarafından, başvuranın Rize, Giresun ve Ordu Limanları'nın özelleştirilmesine yönelik teklife çağrıya ilişkin temyiz taleplerinin 19 Eylül 2000 tarihinde ve aynı limanların özelleştirme ihalesini alanın belirlenmesine ilişkin temyiz taleplerinin ise 24 Eylül 2001 tarihinde reddettiğini belirtmekte ve başvuranın söz konusu tarihlerden itibaren altı aylık süre içerisinde başvuruda bulunmadığının altını çizmektedir.

Öte yandan Hükümet, altı aylık sürenin başlangıç noktası olarak idare tarafından yapılan karar düzeltme talebinin ardından verilen Danıştay kararları kabul edilmiş olsaydı, durumun aynı şekilde olacağını savunmaktadır. Nitekim Hükümete göre, Danıştay sırasıyla 5 Şubat, 7 Şubat ve 6 Mart 2002 tarihlerinde Ordu, Rize ve Giresun Limanları özelleştirme ihalesini alan hakkında karar düzeltme taleplerini reddetmiştir. İhaleyi alanın belirlenmesi hakkında karar düzeltme talepleriyle ilgili olarak, Danıştay 31 Ocak 2005 ve 7 Şubat 2005 tarihlerinde bu talepleri reddetmiştir.

Böylelikle 15 Eylül 2005 tarihinde yapılan başvuruların, sürenin başlangıç noktası olarak tespit edilen yerel karar ne olursa olsun vaktinden sonra yapıldığının değerlendirilmesi gerekir.

Diğer yandan Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmemesi nedeniyle mevcut başvuruların reddedilmesi için Mahkeme'yi davet etmektedir. Hükümet, başvuranın şikâyetlerini yerel mahkemeler önünde ileri sürmediğini ve kesinleşmiş adli kararların uygulanmaması durumunda 2577 sayılı Kanun'un 28. maddesinde tazminat ödenmesi öngörüldüğü halde

tazminat talebinde bulunmadığını savunmaktadır. Hükümet, yasama ve yürütme organları ile idarenin, mahkeme kararlarına uymak zorunda olduğuna dair Anayasa'nın 138. maddesinin 4. fıkrasına atıfta bulunmaktadır. Bununla birlikte, Hükümet adli kararların uygulanmasından kaçınmanın suç olarak nitelendiren Ceza Kanunu'nun 257. maddesini hatırlatmaktadır.

41. Başvuran, bu iddiaları kabul etmemektedir.

42. Başvuruların vaktinden sonra yapılmasıyla ilgili olarak Mahkeme, halen devam etmekte olan ve hiçbir başvuru yolunun mevcut olmadığı durumlarda, altı aylık sürenin bu durumun sona erdiği tarihten itibaren işlemeye başladığını hatırlatmaktadır. Söz konusu durum devam ettiği sürece altı aylık süre kuralı uygulanmamaktadır (*Lemke/Türkiye*, No. 17381/02, § 37, 5 Haziran 2007). Buna ek olarak Mahkeme, bütün başvuruların, son yerel kararların başvurana tebliğ edildikten sonra altı aylık süre içerisinde yapıldığını tespit etmektedir (yukarıda 13, 19 ve 25. paragraflar). Dolayısıyla, bu bağlamda Hükümetin itirazının reddedilmesi gerekir.

43. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralının, ancak ihtilaf konusu durumu telafi edebilecek türden yollar olması durumunda geçerli olduğunu da hatırlatmaktadır. Somut olayda, başvuran, ulusal yetkililerin kesin hüküm etkisi bulunan yargısal kararlara uymayı reddetmesi konusuna itiraz etmektedir. Dolayısıyla, tazminat davası açmak, somut olayda sözde devam eden ihlale son verilmesi için etkin bir başvuru yolu olarak değerlendirilemez - (benzer bir durum için, yukarıda anılan *Okyay ve diğerleri/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 36220/97, 17 Ocak 2002 ve *Lemke*, § 38). Dolayısıyla, iç hukuk yollarının tüketilmediğine ilişkin Hükümetin itirazının reddedilmesi gerekir.

44. Mahkeme, başvurunun, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında dayanaktan yoksun olmadığını tespit etmektedir. Diğer yandan Mahkeme, başvurunun herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesiyle

bağdaşmadığını saptamaktadır. Dolayısıyla başvurunun kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi uygundur.

III. SÖZLEŞME’NİN 6. MADDESİNİN 1. FIKRASININ İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

45. Hükümet, özelleştirmeye ilgili olarak farklı iki davanın söz konusu olmadığını, ancak davaların, özelleştirme hakkında bazı kanun hükümlerinin Anayasa Mahkemesi tarafından idari kararların iptaliyle sonuçlandığı iki durumun söz konusu olduğunu bildirmektedir. Hükümet, ihale hakkında hiçbir kararın verilmediğini ifade etmektedir.

Hükümet, özelleştirmenin daha önce ihaleyi alanın lehine sonuçlanmasına rağmen, bu iki adli kararın verildiği hususunu Mahkeme’nin dikkatine sunmaktadır. Nitekim sözleşmenin iptali 6 Ağustos 1997 tarihinde imzalanmış ve iptal işlemi 13 Ağustos 1997 tarihinde yani verilen ihtilaf konusu kararlardan çok daha önce gerçekleşmiş ve 2002 ile 2005 yıllarında idareye tebliğ edilmiştir. Mevcut durumda, Hükümet ihtilaf konusu kararların icrasının mümkün olmadığını ve bu kararların uygulanmasının, ihaleyi kazananın üretim, yatırım ve kişisel taahhüt ile ilgili farklı mali ve ticari tasarruf eylemlerinde bulunması nedeniyle telafi edilemez zararlara yol açabileceğinin altını çizmektedir. Sonuç olarak Hükümete göre, ihaleyle ilgili iptal kararlarının yerine getirilmemesinin ve söz konusu limanları özelleştirme ihalesini alanın belirlenmesinin idarenin keyfi bir eylemi olarak değil fiili ve hukukî imkânsızlık sonucu olarak gerçekleştiğinin değerlendirilmesi gerekmektedir.

46. Başvuran, bu argümanları kabul etmemektedir.

47. Mahkeme, hangi mahkeme olursa olsun bir kararın icrasının, Sözleşme’nin 6. maddesi anlamında “davanın” bir parçası olarak değerlendirilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır (*Hornsby/Yunanistan*, 19 Mart 1997, § 40, *Karar ve Hüküm Derlemeleri*, 1997-II, yukarıda anılan *Okyay ve diğerleri* § 72 ve *Bourdov/Rusya*, No. 59498/00, § 34, AİHM

2002-III). Söz konusu hükmün güvence altına aldığı mahkemeye erişim hakkı, Sözleşmecî Devletin yerel hukuk düzeni, kesinleşmiş ve zorlayıcı adli kararın veya kesinleşmiş bir karar verilinceye kadar alınan geçici önlemin, bir tarafın zararına olacak şekilde hükümsüz kalmasına imkân sağladığı takdirde yanıltıcı olabilecektir. Bu ifadeler, idari uyuşmazlıklar bağlamında yargılanabilir kişilerin medeni hakları için sonucu belirleyici olan bir uyuşmazlık nedeniyle daha bir önem arz etmektedir (yukarıda anılan *Hornsby*, § 40 ve yukarıda anılan *Okay ve diğerleri* § 72).

48. Somut olayda Mahkeme, yukarıda belirtilen birçok kesinleşmiş kararlarda, idarenin Rize, Giresun ve Ordu Limanları'nı özelleştirme işleminde bulunduğu eylemlerin iptal edilmesine taraflarca itiraz edilmediğini dikkate almaktadır. Mahkeme, söz konusu kesinleşmiş kararların, özelleştirmenin gerçekleşmesinden sonra verildiğini tespit etmektedir. Öte yandan, bu durum, söz konusu kesinleşmiş ve uygulanabilir olan kararların 2005 yılından bu yana yani beş yılı aşkın bir süredir icra edilmediğini tespit etmesi için Mahkeme'yi engellememektedir. Söz konusu ihmal, Mahkeme'nin, Türk makamlarının bu süre zarfında somut olayda verilen adli kararlara uymak için gerekli tedbirleri almaktan kaçınarak, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasını her türlü yararlı etkiden yoksun bıraktıkları değerlendirmesi yapmasına yol açmaktadır.

49. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası ihlal edilmiştir.

IV. İDDİA EDİLEN DİĞER İHLALLER HAKKINDA

50. Geriye, başvuranın Sözleşme'nin 11, 13 ve 17. maddelerini ve Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokolün 1. maddesini ileri sürdüğü diğer şikâyetlerin incelenmesi kalmaktadır (yukarıda 39. paragraf).

51. Mahkeme, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası bağlamında, mevcut başvurular ile yöneltilen temel hukuki konular hakkında daha önce karar verdiği kanaatine varmaktadır (yukarıda 46-50. paragraflar). Tarafların

argümanlarını ve dava koşullarını dikkate alan Mahkeme, şikâyetlerin geri kalanının incelenmesine gerek olmadığını değerlendirmektedir (bk. diğer birçok karar arasında, *Kamil Uzun/Türkiye*, No. 37410/97, § 64, 10 Mayıs 2007).

V. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

52. Sözleşme’nin 41. maddesi uyarınca,

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırılabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

53. Başvuran, üyelerinin aidatlarından yoksun bırakılması nedeniyle, 29608/05 no.lu başvuru çerçevesinde 99.649 Türk Lirası (TRL) (yaklaşık 49.825 (EUR)), 36239/05 no.lu başvuru çerçevesinde 147.550,68 TRL (yaklaşık 73.775 EUR) ve 36247/05 no.lu başvuru çerçevesinde 164.740, 95 TRL (yaklaşık 82.370 EUR) talep etmektedir.

54. Başvuran, manevi tazminat olarak hiçbir talepte bulunmamaktadır.

55. Hükümet, bu talepleri kabul etmemektedir.

56. Mahkeme, tespit edilen ihlal ile iddia edilen maddi tazminat arasında bir nedensellik bağı saptamamakta ve bu talebi reddetmektedir.

B. Masraf ve Giderler

57. Başvuran, avukatlık ücretleri için her başvuru için asgari olarak 4.400 TRL (yaklaşık 2.200 EUR) ve yargılama masraflarının ödenmesini de talep etmektedir. Başvuran, bu duruma dayanarak Ankara Barosu’nun tarifelerini dosyaya eklemektedir.

58. Mahkeme yerleşik içtihadına göre, Sözleşme'nin 41. maddesi bağlamında masraf ve ödeme oranlarının makul niteliğinin, gerekliliğinin ve gerçekliğinin önceden tespit edildiği varsayılmaktadır (*Iatridis/Yunanistan* (adil tazmin) [BD], No. 31107/96, § 54, AİHM 2000-XI).

59. Mahkeme, masraf ve giderler bağlamında başvuranın taleplerinin ispatlanmadığını, gerekli kanıtlarla desteklenmediğini gözlemlemektedir. Dolayısıyla bu talebin göz ardı edilmesi uygundur.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvuruların *birleştirilmesine*;
2. Başvurunun *kabul edilebilir* olduğuna;
3. Başvuruların her birinde Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının *ihlal edildiğine*;
4. Sözleşme'nin 11, 13 ve 17. maddelerine ve Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokolün 1. maddesine ilişkin diğer şikâyetlerin *incelenmesinin gerekli olmadığına*,
5. Adil tazmin talebinin reddedilmesine *karar vermiştir*.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş; İçtüzüğün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları uyarınca, 12 Ekim 2010 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Bölüm Yazı İşleri Müdürü

Françoise Tulkens
Başkan